

РЕШЕНИЕ

№ 1064

гр. В., 11.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., 13 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Сияна Геннадиева

при участието на секретаря Цветанка Ив. Кънева
като разгледа докладваното от Сияна Геннадиева Административно
наказателно дело № 20233110202161 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН, и е образувано по жалба на И. Е. Я. против Наказателно постановление № 433А-73/17.06.2021г., издадено от Директор на ОД на МВР- В., с което за нарушение на чл.209а, ал.1 от Закона за здравето му е наложено административно наказание „глоба” в размер на 300 / триста/ лева.

С жалбата се бланкетно оспорва фактическата обстановка, отразена в атакуваното наказателно постановление, твърди се, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, които са довели до ограничаване правото на защита на санкционираното лице.

В съдебно заседание въззивната страна, редовно призована не се явява, представлява се от процесуален представител, който поддържа жалбата и моли НП да бъде отменено. Претендира и за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение, като представя доказателства за заплатен адвокатски хонорар.

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание не се явява, не се представлява.

Съдът, след като прецени събраните в хода на производството писмени доказателства, намира за установено следното:

На 30.01.2021г около 01:25 часа, гр.В., ул. Б.М. №142, възз. Я. бил установен като посетител в питейно заведение Бар „Дежа вю”, с което нарушил наредбите и правилата въведени със заповед РД-01-677 от 25.11.2020 г. на Министъра на здравеопазването, изменена и допълнена със заповед РД-01-718 от 18.12.2020 г., по отношение на въведените с т.11, от заповед №РД-01-677/25.11.2020г. изменена и допълнена със Заповед №РД-01-718 от 18.12.2020 г. на Министъра на здравеопазването противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4,

от Закона за здравето.

Предвид горното св. П. приел, че на процесната дата и място, възз. Я., като посетител на заведение "Дежа Вю", е нарушил Заповед РД-01677/25.11.2020 г. на Министъра па здравеопазването изменена и допълнена със Заповед №РД-01-718/18.12.2020 г., като посещава заведение при въведена забрана за посещение на заведения за хранене и развлечения по смисъла на чл. 124 от Закона за Туризма, с което е нарушила въведените с т.11, от заповед №РД-01-677/25.11.2020 г. изменена и допълнена със Заповед №РД-01-718 от 18.12.2020 г. на Министъра на здравеопазването противоепидемични мерки по чл. 63. ал. 4, от Закона за здравето, поради което на място съставил против възз.Я. акт за установяване на административно нарушение. Нарушението било квалифицирано като такова по чл. 209а. Не е направено възражение на осн. чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. Налице е отказ от подписване на съставения АУАН.

Въз основа на констатациите в акта административно – наказващият орган издал обжалваното наказателно постановление, в което изцяло възприел фактическите констатации в него и правната квалификация на нарушението. За него, на основание чл. 209а вр чл.63, ал.4 и 7 от ЗЗ на възз.Я. била наложена глоба в размер на 300 лв.

В хода на съдебното следствие, като свидетел бе разпитан св. П. - актосъставител, чийто показания съдът кредитира изцяло. От тях се установява, че нарушението е установено по направена проверка на място в питейното заведение.

Гореописаната фактическа обстановка принципно безспорна между страните се установява от събраните по делото гласни доказателства и тези по административно-наказателната преписка, които преценени в тяхната съвкупност са взаимно и логически свързани и последователни, поради което съдът ги кредитира.

От правна страна :

Жалбата е подадена в законоустановения срок и от лице, имащо правен интерес, поради което е процесуално допустима, разгледана по същество е неоснователна, поради следните съображения.

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление (арг. чл. 84 от ЗАНН във вр. с чл. 14, ал. 2 от НПК и т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС), а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон.

Наказателното постановление № 433а-73/17.06.2021г. е издадено от компетентен орган-от Директора на ОД на МВР- В. в шестмесечния преклузивен срок, както и в едномесечния срок по чл. 52, ал. 1 от ЗАНН, считано от датата на съставяне и връчване на акта. Същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН., съдържа пълно описание на

нарушението, датата, мястото и обстоятелствата при неговото извършване, както и доказателствата, които го потвърждават. Вмененото във вина нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща да се разбере какво е обвинението и срещу какво да се организира защита. Посочени са нарушените материално правни норми, като наказанието за нарушението е индивидуализирано. При определяне на размера на санкцията наказващият орган се е ръководил от разпоредбата на чл.209а от ЗЗ. В хода на производството не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Правилно административно-наказващия орган е приложил материалния закон, като е съотнесъл установените фактически констатации към хипотезата на правната норма. Съобразно събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдът намира за безспорно установено, че възз.Я. се е намирал в питейно заведение бар“Дежа вю“ при въведена забрана за посещение на заведения, съгласно Заповед РД-01- 677/25.11.2020г на Министъра на Здравеопазването сочеца, че се преустановяват се посещенията във всички заведения за хранене и развлечения по смисъла на чл. 124 от Закона за туризма. Допускат се само доставки или взимане на храна за дома и офиса.

Правилно е била ангажирана отговорността на Я. в качеството му на посетител в заведение за хранене и развлечения.

Съдът намира, че правилно административно- наказващият орган е констатирал нарушение на Закона за здравето, като е отнесъл фактите към хипотезата на правната норма.

При въведена забрана за посещение на заведения за хранене и развлечения по смисъла на чл. 124 от Закона за Туризма с т. 11, от заповед №РД-01-677/25.11.2020 г. изменена и допълнена със Заповед №РД-01-718 от 18.12.2020 г. на Министъра на здравеопазването възз.Я. е бил установен в такова заведение, с което е нарушил противоепидемични мерки по чл.63 ал.4 от Закона за здравето и е осъществил състава на чл. 209 "а" ал. 1 от ЗЗ.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от Закона за здравето (ДВ бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г.), при възникване на извънредна епидемична обстановка министърът на здравеопазването въвежда противоепидемични мерки на територията на страната или на отделен регион.

С Решение, обнародвано в ДВ, бр. 22 от 13.03.2020 г., Народното събрание, по предложение на Министерския съвет и на основание чл. 84, т. 12 от Конституцията на Република България и във връзка с разрастващата се пандемия от COVID-19 е обявило извънредно положение върху цялата територия на Република България, като съгласно т. 2. е възложено на Министерския съвет да предприеме всички необходими мерки за овладяване на извънредната ситуация във връзка с пандемията от COVID-19 и в съответствие с чл. 57, ал. 3 от Конституцията на Република България. В съответствие с обявеното извънредно положение Министърът на здравеопазването е издал заповеди във връзка с овладяване на извънредната епидемична обстановка, които впоследствие са многократно изменяни. Така министърът е издал заповед №РД-01-677/25.11.2020 г. изменена и допълнена със Заповед

№РД-01-718 от 18.12.2020 г. на Министъра на здравеопазването. Същата носи белезите на общ административен акт по смисъла на чл. 65 от АПК. В този смисъл са Определение № 8865 от 06.07.2020 г. по адм. д. № 3873/2020 на Върховния административен съд и Определение от 01.06.2020 г. по адм. д. № 4088/2020 на Върховния административен съд. Процесната заповед не урежда абстрактни правила за поведение при извънредно положение поради здравни причини, нито дори правила за COVID епидемии, а има за цел да уреди възникналата ситуация покрай настъпилата актуална пандемия с COVID-19. В тази връзка следва да се посочи, че всички заповеди на министъра на здравеопазването са издадени като общи административни актове, повечето с изрично позоваване на чл. 73 от АПК, в това число и процесната, който изрично позволява да се издаде общ административен акт в неотложни случаи без обществено обсъждане, какъвто неотложен случай безспорно е настъпилата пандемия. АПК не предвижда обявяване на общия административен акт в Държавен вестник, а е уредено специално производство във връзка с тяхното приемане и оповестяване. Съгласно чл. 73 АПК, когато неотложно трябва да се издаде общ административен акт за предотвратяване или преустановяване на нарушения, свързани с националната сигурност и обществения ред, за осигуряване на живота, здравето и имуществото на гражданите, може да не се спазят някои от разпоредбите на този раздел за уведомяване и участие на заинтересованите лица в производството по издаване на акта. В тези случаи в хода на изпълнението на акта се оповестяват съображенията за издаването му. Заповедите на Министъра на здравеопазването са издадени именно в неотложна ситуация за опазване на живота и здравето на гражданите на територията на страната като същите са оповестени чрез средствата за масово осведомяване и на страницата на Министерство на здравеопазването, където се намират и понастоящем. По делото не е спорно, че процесната заповед е обявена в интернет, на страницата на МЗ, поради което съдът намира, че същата е породила правно действие. Разпоредбата на чл. 209 "а" ал. 1 от ЗЗ, действала към 30.01.2021 г., за каквото нарушение е ангажирана отговорността на възз.Я. сочи, че който наруши или не изпълни въведени с акт на министъра на здравеопазването или директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или 7 и чл. 63 а ал. 1 или 2, освен ако деянието съставлява престъпление, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв. Видно от съдържанието на нормата е, че тя съдържа в себе си както правило за поведение, така и санкция за неизпълнение на това правило. От материалите по делото и по-конкретно от събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства, се установява по безспорен начин, че на 30.01.2021 г. по време на действие на въведените с посочената по-горе заповед противоепидемични мерки, възз.Я. е бил установен в заведение за хранене и развлечения по смисъла на чл. 124 от Закона за Туризма, с което е осъществила от обективна и субективна страна състава на нарушението, визирано в разпоредбата на чл. 209 "а" ал. 1 от Закона за здравето и напълно правилно и законосъобразно е била ангажирана административно-наказателната му отговорност.

Съгласно чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ, на което основание е санкциониран възз., който наруши или не изпълни въведени от министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или 7 и чл. 63а, ал.

1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв., а при повторно нарушение - от 1000 до 2000 лв.. Нормата на чл. 209а, ал. 1 33 съдържа в себе си, както правило за поведение, така и санкция за неизпълнение на това правило.

Действително, както в АУАН, така и в НП е посочено в допълнение към тази нарушена разпоредба и разпоредбата на чл. 63, ал. 4 от Закон за Здравето. Последната обаче не може да бъде нарушена, доколкото не въвежда забрани или задължения за гражданите, а единствено правомощия на Министъра на здравеопазването. Тази препратка в случая не влияе на възможността един нарушител да разбере нарушението, което му е вменено като извършено, нито води до объркване, неразбиране или превратно тълкуване. Поради, което съдът не възприе цифрово описаното по този начин адм. нарушение за съществено процесуално нарушение, доколкото не засяга по съществен начин правото на жалбоподателя да разбере какво е административното обвинение. Препратките към чл. 63, ал. 4 от 33Здравето и т. 7 от цитираната заповед са били излишни, доколкото състава на административното нарушение съобразно разпоредбата на чл. 209а, ал. 1 от 33 е неизпълнение на заповед на Министъра на здравеопазването, която заповед е описана в обстоятелствената част. Тези допълнения към цифрово изписаната част на административното нарушение не влияят върху възможността нарушителят да разбере правилно вмененото му като извършено административно нарушение, нито въвеждат съмнения или неразбиране.

В обжалваното НП нарушението е описано достатъчно ясно от фактическа страна. Наказаното лице е разбрало ясно какво нарушение му се вменява във вина и е упражнило правото си на защита в пълен обем. От всички събрани по делото доказателства липсват такива, които да поставят под съмнение извода, че възз. Я. е извършил нарушението, за което му е наложено административно наказание.

С оглед на изложеното се налага извода, че Я. е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението, визирано в разпоредбата на чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето /33/, напълно правилно и законосъобразно е била ангажирана административно-наказателната му отговорност.

В тази връзка съдът съобрази обстоятелството, че деянието се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други деяния от същия род, което налага извода, че същото представлява административно нарушение, а не престъпление по смисъла на чл. 355 от НК. В същото време обаче съдът намира, че с оглед кръга на обществените отношения които охранява Закона за здравето и по-конкретно посочените разпоредби по време на обявената извънредна епидемиологична обстановка, имаща за цел неразпространение на заразата и опазване живота и здравето на гражданите, процесното деяние не може да бъде квалифицирано като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

В тази връзка съдът напълно споделя изложения в тази насока извод на административно-наказващия орган. Правилно е било преценено, че с оглед характера на

нарушението в настоящия случай нормата на чл. 28 от ЗАНН не може да бъде приложена. Описаното в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление нарушение крие сериозен риск за останалите граждани, свързана с разпространение на пагубен за човечеството вирус и обявената глобална пандемия. Нарушението не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други административни нарушения от същия вид, поради което и същото не може да бъде квалифицирано като "маловажен случай" по смисъла вложен в разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. В този смисъл е и константната практика на Административен съд В. – например Решение по к. адм. дело № 2685 по описа на Административен съд гр. В. за 2020 година, Решение по к. адм. дело № 651 по описа на Административен съд гр. В. за 2021 г. и много други. Нещо повече, прилагането на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН би създавало у въззивника чувството за безнаказаност, би култивирало липса на критичност към извършване на деяния от подобен род, което обезсмисля една от основните функции на административнонаказателния закон, а именно индивидуална превенция на нар. За посоченото нарушение санкционна разпоредба на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ /в сила от сила от 14.05.2020 г.) / предвижда наказание "глоба" в размер от 300 до 1000 лева за лице, което наруши или не изпълни въведени с акт на министъра на здравеопазването или директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 1 или ал. 2, освен ако деянието съставлява престъпление. Административно наказващият орган правилно е издирил и приложил действащата санкционна разпоредба, действал е законосъобразно, като се е съобразил и с разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН и е наложил наказание в предвидения за това деяние минимум от 300 лева. От друга страна, обстоятелството, че за възз. не са събрани данни за финансово и материално положение, не би могло да изключи административната му отговорност.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, ред. ДВ, бр. 94 от 2019 г., в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 3 от АПК, "Когато съдът отхвърли оспорването или подателят на жалбата оттегли жалбата, страната, за която административния акт е благоприятен, има право на разноски". От изложеното следва, че в полза на АНО, следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение, което Съдът определи в размер на 80 лева, които следва да бъдат заплатени от жалбоподателя на АНО.

С оглед на изложеното съдът намира, че обжалваното наказателно постановление се явява правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено изцяло.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2, т. 5 вр. ал. 1, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 433 а-73/17.06.2021г., издадено от

Директор на ОД на МВР- В., с което на И. Е. Я. ЕГН: ***** е наложено: административно наказание "глоба" в размер на 300 /триста/ лв. на основание чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето.

ОСЪЖДА И. Е. Я. ЕГН: ***** да заплати на ОД МВР -В., разноси по производството в размер на 80 лева за юристконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен Съд В. по реда на АПК.

Съдия при Районен съд – В.: _____